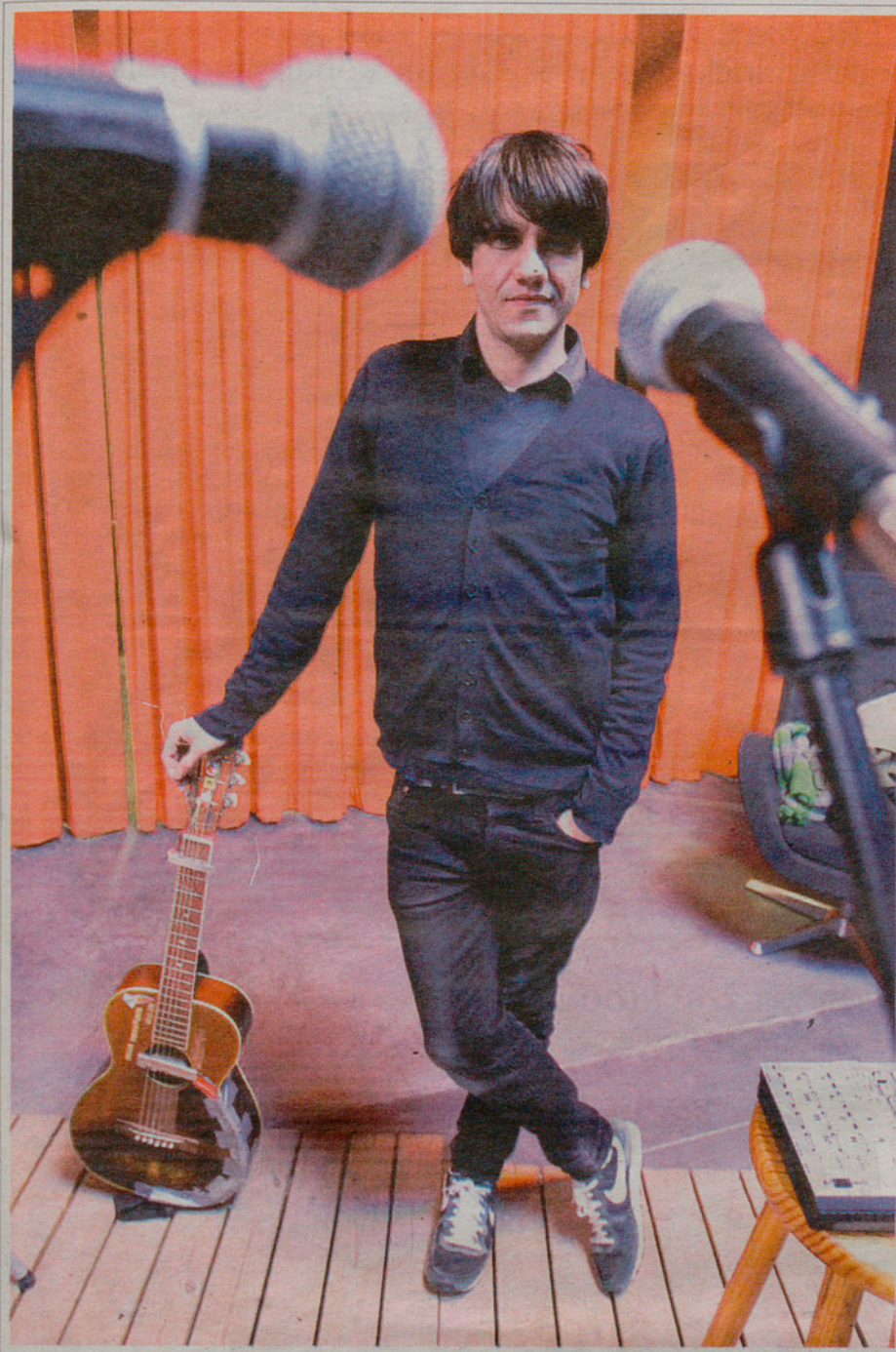

el personatge

Joan Colomo (Barcelona, 07-07-1981). Va néixer a Barcelona, però la seva família es va instal·lar a Sant Celoni quan ell comptava tan sols un any. Una dècada més tard va tenir la seva primera guitarra. La música havia entrat de ple a la seva vida i ja no en marxaria mai més. Ben aviat va formar Sigue Buscando, un grup punk on també militava Dalmau Boada, que juntament amb el propi Colomo acabaria esdevenint un dels pilars de l'escena musical de Sant Celoni. Una escena que no s'entén sense grups com els experimentals Zeidun, on també militaven tots dos, o La Célula Durmiente. Ha estat aquesta darrera formació un dels principals vehicles expressius de Colomo, i també un referent de la música independent catalana dels darrers anys. Sense abandonar aquest darrer projecte i després d'haver militat als desapareguts i enyorats Unfinished Sympathy, Colomo s'ha centrat durant els darrers anys en una trajectòria solista que es cotitza cada dia més a l'alça i que va començar el 2009 amb l'edició de "Contra todo pronóstico" (BCore). Un debut al qual seguirien el 2011 i el 2012 els dos respectius volums de "Producto interior bruto" (també a través de BCore). Exercici d'indie pop inquiet i fresc, amb pinzellades de folk i amanides amb un discurs tan compromès com despreocupat. Li solen cobrir les espatlles membres de formacions com els Surfing Sirles o l'Orquestra de Sant Celoni, però també és freqüent veure'l tot sol, jugant amb una caixa de sons i una pedalera de loops. Després d'obtenir quatre nominacions als Premis Enderrock, la setmana passada va actuar a la NAUB1 de Granollers, on va avançar alguns temes del nou disc que tot just ha començat a enregistrar.

MÚSIC

Joan Colomo

"Al proper disc prescindiré de la vessant més folk"

Se t'acostuma a etiquetar com a cantautor, figura que en aquest país té unes connotacions molt concretes. Venint del hardcore i el punk, i tenint en compte que als teus concerts té tant protagonisme la caixa de sons com la guitarra, com encaixes aquesta etiqueta?

No em desagrada. Tot depèn del que entenguem com a cantautor. Si és simplement una persona que fa cançons i les canta, ho sóc. El que sí que és cert és que aquí solem associar el cantautor amb la cançó protesta, la Nova Cançó, el folk... A mi ja m'està bé. Faig el que faig i m'és igual com se m'etiqueti.

Després d'una llarga trajectòria vinculada a diversos grups, t'has consolidat com a artista en solitari. Com afecta això a projectes com La Célula Durmiente?

Ara mateix estic molt enfeinat amb el meu projecte solista. No tan sols fent concerts i discos, sinó amb altres tasques diverses, com un encàrrec de la Diputació que estic duent a terme en escoles. I tot plegat no em deixa temps per als altres grups. Amb La Célula hem parlat de fer un disc nou, però no ens hem fixat cap data. Quan tinguem temps, ho farem.

Quina és la diferència entre formar part d'una banda i presentar-te com a Joan Colomo?

Hi ha molts llocs on no pots entrar essent una banda. En canvi, si vas sol, pots començar a fer concerts a qualsevol

mena de lloc o esdeveniment. I el fet de posar el teu nom personifica més el projecte. La qual cosa vol dir també que si van mal dades te les has d'empassar tu mateix.

I el procés compositiu? Quan escrius una cançó, ja saps a quin projecte anirà?

La veritat és que no hi penso. Però quan escolto el resultat, sí que sé on encaixa millor. Per exemple, aquesta setmana començaré a gravar el proper disc, i un dels temes nous ja l'he descartat perquè tenia clar que seria per a La Célula.

Repetirà Santi García a la producció?

No, aquest cop se n'ocuparà Iban, de l'estudi Nautilus d'Arenys de Mar, on ja vaig gravar els dos primers discos.

I com encares la gravació?

He volgut experimentar més en aspectes relacionats amb la producció. També he volgut prescindir una mica de la vessant més folk que s'ha pogut escoltar als anteriors discos. Ara mateix ho tinc tot a mig fer. Començarem gravant les bateries, però encara no he acabat les lletres. De tota manera, el millor d'un disc és que no saps com serà fins que l'acabes.

Tornaràs a optar pel micromecenatge per a finançar l'edició del disc?

No. L'experiència del crowdfunding va ser positiva per a "Producto interior bruto vol.2", però encara n'estic pagant les conseqüències: enviar discos, atendre

totes les peticions... És molta feina, però val la pena. Si necessites uns diners en un moment determinat, aquesta és una bona via per a obtenir-los. I si mai fos necessari ho tornaria a fer. Al capdavant, no és molt diferent el micromecenatge del fet de demanar un crèdit a un banc. Una eina molt necessària en uns temps en què tothom pot assolir mitjans per a autoeditar-se la seva música sense necessitat de passar per una discogràfica.

Una de les recompenses que havies promès als micromecenars era un concert privat per skype.

Al final el vaig fer en persona. Em feia molta vergonya tocar per skype.

Has tocat en tota mena d'escenaris: des de festivals a sales d'estar. Què és el més estrany que t'has trobat?

Crec que va ser el festival (a)phònica de Banyoles. Tocàvem a les escales d'un bloc de pisos, cada membre de la banda en un pis diferent, sense veure'ns. Això va ser una frikada!

La setmana passada va actuar a la NAUB1 de Granollers, on va avançar alguns temes del nou disc que tot just ha començat a enregistrar.